

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **V. M.**, bytom N., zastúpenej spoločnosťou advokátskou kanceláriou B & S Legal s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingová č. 5, proti odporkyni **Slovenská sporiteľňa, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 48, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Sad A. Kmeťa č. 24, **o zaplatenie sumy 46,44 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 45 C 103/2010, na dovolanie odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. mája 2013, sp. zn. 9 Co 256/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania v sume 29,29 Eur na účet spoločnosti advokátska kancelária B & S Legal s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingová č. 5, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 10. marca 2011, č. k. 45 C 103/2010-89 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 46,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 46,44 Eur od 16. apríla 2010 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Navrhovateľke priznal voči odporkyni náhradu trov súdneho konania vo výške 130,- Eur, ktorú odporkyňu zaviazal zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Na základe vykonaného dokazovania zistil, že navrhovateľka uzavrela 21. septembra 1998 s odporkyňou zmluvu o dôchodku, predmetom ktorej je doživotné plnenie nároku

z podporného dôchodkového fondu odporcu vo výške 46,44 Eur (1.399,- Sk) mesačne až do dožitia odporkyne. Odporkyňa výpoveďou z 26. októbra 2009 predmetnú zmluvu vypovedala a ako dôvod výpovede uviedla využitie zákonného práva podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka. Podľa výpovede platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku mala skončiť ku dňu 31. októbra 2010. Dospel k záveru, že výpoveď je neplatná, lebo by bola v rozpore s dobrými mravmi. Zmluvou sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t. j. na dobu určenú neurčitého trvania, kedy je presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Ide i určitú dobu s presne stanoveným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité. Možnosť odstúpiť od zmluvy o dôchodku by bola v rozpore s jej podstatou, pokiaľ bola dohodnutá s povinnosťou poskytovať plnenie doživotne. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané až do smrti oprávnenej osoby na prijatie dôchodku. Mal za to, že samotná vôľa odporkyne ukončiť svoj záväzok jednostranným neodôvodneným prejavom vôle je potom na ukončenie tohto jeho záväzku nepostačujúca, ak takéto právo nebolo vopred dohodnuté. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, veta prvá O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 16. mája 2013, č. k. 9 Co 256/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odporkyňa uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vo výške 28,81 Eur do rúk B & S Legal, s.r.o. do troch dní. Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, čo ho viedlo k jeho potvrdeniu v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na skutočnosť, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, obmedzil odôvodnenie svojho potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že predmetná zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú, a to doživotne. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto sumou viazané až do smrti oprávnenej osoby na prijatie dôchodku. Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu je s právneho hľadiska zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka. Trvanie zmluvy o dôchodku je ohraničené nie presným dátumom, ale právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou právnou skutočnosťou smrť fyzickej

osoby. Takto určená doba má neurčité trvanie, čo logicky vyplýva z toho, že nie je možné v čase uzatvorenia zmluvy dopredu vedieť, kedy poberateľ dôchodku zomrie. Samotná vôľa odporkyne ukončiť záväzok jednostranným prejavom vôle je potom na ukončenie tohto záväzku nepostačujúca.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla odporkyňa dovolaním. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že jej ako účastníčke konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa názoru odporkyne tým, že odvolací súd (aj napriek možnosti využitia ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p.) svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., pretože sa nezaoberal jej námietkami uvedenými v odvolaní. Nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu videla aj v tom, že odvolací súd sa nedostatočne nezaoberal jej odvolacou námietkou, či zmluva o dôchodku je alebo nie je zmluvou na dobu neurčitú. Súd prvého stupňa túto právnu otázku vyriešil tak, že zmluva o dôchodku nebola uzatvorená na dobu neurčitú, ale na „určenú dobu neurčitého trvania“, teda nezaujal právny názor, že zmluva o dôchodku by bola zmluvou na dobu určitú. V rozpore s uvedeným právnym názorom súdu prvého stupňa odvolací súd posúdil zmluvu o dôchodku ako zmluvu na dobu určitú. Z tohto dôvodu neboli splnené zákonné predpoklady pre skrátené odvolacie konanie podľa § 219 ods. 2 O.s.p. Namietala zároveň nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa v otázke právneho záveru, že posudzovaná zmluva o dôchodku je platnou zmluvou. V odvolacom konaní uviedla štyri dôvody absolútnej neplatnosti zmluvy o dôchodku pre rozpor so zákonom, pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok, neurčitosť vo vymedzení osoby oprávnenej z posudzovanej zmluvy a nedostatok písomnej formy. Nesúhlasila so závermi odvolacieho súdu, že s týmito argumentmi sa podrobne zaoberal súd prvého stupňa. Namietala, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal právnou argumentáciou o neplatnosti zmluvy pre rozpor so zákonom a neplatnosťou pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok. Odvolaciemu súdu vytkla neodôvodnenosť jeho rozhodnutia aj z dôvodu, že sa nevysporiadal s jej návrhom na postup podľa § 238 ods. 3 O.s.p., keďže požiadala odvolací súd, aby v prípade, ak potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustil dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu v otázke, či zmluvu o dôchodku uzavretú podľa § 842 Občianskeho zákonníka, možno podľa § 582 Občianskeho

zákonníka vypovedať. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd vzhľadom na to, že závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu sú správne, dovolanie odporkyne zamietol. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania. Domáhala sa trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2) a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3).

V prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p., ukladajúceho dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť dovolania nielen vo vzťahu k § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Odporkyňa existenciu procesných väd konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodit'.

So zreteľom na odporkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci jej bola odňatá možnosť pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1) odňatie možnosti konať pred súdom, 2) to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3) možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a odporokyni neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľky týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v dovolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne

na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy, ktorú posúdil ako zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorú za odporkyňu podpísala oprávnená osoba. Konštatoval, že ide o zmluvu o dôchodku, z ktorého pojmu dôchodok vyplýva, že sa jedná o opakujúce sa peňažné plnenie (rentu) v pravidelných splátkach. Taktiež dostatočne vysvetlil, že zmluva je dostatočne identifikovateľná. Nesúhlasil s tvrdením odporkyne, že zmluva o dôchodku je neplatná lebo nie je dostatočne identifikovateľná v bydlisku a dátume narodenia navrhovateľky. Povinná (odporkyňa) sa zaviazala vyplácať príjemcovi (navrhovateľke) doživotne sumu na základe skutočností uvedených v žiadosti navrhovateľky o plnenie, ktorá tvorila neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Odporkyňa uzatvárala zmluvy o dôchodku so svojimi zamestnancami na základe ich žiadosti, ktoré boli formulárového typu s uvedením skutočností, ktoré požadovala sama odporkyňa. Navrhovateľka uviedla aj číslo svojho účtu, na ktorý odporkyňa poukazovala plnenie. Za obdobie 11 rokov nevznikli žiadne pochybnosti o identifikácii príjemcu (navrhovateľky). Zmluva o dôchodku bola uzavretá do dožitia, ktorá je ohraničená smrťou navrhovateľky, preto nesúhlasil s názorom odporkyne, že zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú. Uzavrel, že výpoveď zmluvy o dôchodku daná odporkyňou je v rozpore so zákonom a ako právny úkon je neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti dodal, že zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú, a to na doživotie. Vyporiadal sa aj s námietkami

odporkyne v ktorých namietal, že smrť fyzickej osoby nie je vždy zistiteľnou skutočnosť, neaplikovaním zákonných ustanovení zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách ako aj poukazovaním odporkyne na rozpor s dobrými mravmi.

K dovolacej námietke odporkyne, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí neodôvodnil, prečo nevyhovel jej návrhu na vyslovenie prípustnosti dovolacej otázky, dovolací súd uvádza, že odvolací súd nie je povinný návrh účastníka akceptovať a vysporiadať sa s ním. Je totiž len na úvahe odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. vysloví alebo nie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporkyne.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolací súd sa samotnou správnosťou prijatých právnych záverov nižších súdov nezaoberal. Z obsahu dovolania vyplýva, že sa v ňom uplatňuje aj námietka, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pri posudzovaní, či rozhodnutia nižších súdov sú (ne)preskúmateľné (teda či boli splnené parametre zákona na odôvodnenie rozsudku – § 157 ods. 2 O.s.p.), dovolací súd však neposudzuje správnosť prijatých právnych záverov nižších súdov. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje

rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek odporkyne. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva odporkyne na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž – ako už bolo spomenuté – nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu otázky dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania (t. j. danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesne prípustné. V prejednávanej veci pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania bolo zistené, že tento opravný prostriedok odporkyne nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a nepreukázala sa navrhovateľom tvrdená existencia procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorú poskytol navrhovateľke vypracovaním vyjadrenia z 21. októbra 2013 k dovolaniu odporkyne (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 16,60 Eur, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16

ods. 3 vyhlášky (t. j. 7,81 Eur)] po pripočítaní DPH v sume 4,88 Eur (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 29,29 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová